

PEYGAMBERİMİN^(SAV)
İZİNDE

DOSTLUK PUSULASI

YUSUF ÖZTOPRAK

GÜLCE
ÇOCUK times

ÇİZER:
ZEYNEP YILDIRIM

Büyük Bir Eksiklik

Bir canlının hayatının sona ermesi bir başlangıç olabilir mi? Biliyorum son ve başlangıç çok ayrı kelimeler... Ama benim hikâyem tam olarak böyle başladı.

Evet, biraz farklı bir başlangıç. Ama inanın yaşadıklarım da bir o kadar garip. Konuşan hayvanlar, masalsı diyarlar, bataklıklar...

Oysa her şey sıradan ilerliyordu. Hemen herkesinki gibi bir ev, aile, okul, arkadaşlar... Sıradan ama hepsi mükemmel birer şükür sebebi. Tabii insan bu mükemmelliği normal zamanda fark edemiyor. Dümdüz bir yolda yürüyormuş gibi geliyor. Dik uçurumlardan, zor kayalıklardan

geçmediği için bu yolun kıymetini bilemiyor. Ta ki ayağına ölüm gibi kocaman bir taş takılıp tepetaklak yuvarlanana kadar. O gün de işte böyle başlamıştı. Yani sıradan, dümdüz.

Uykum çok derindir. Uyurken yanımdan fil sürüsü geçse, nefes alışım bile değişmez. Ama annemin gayretleri fil sürüsünden bile etkilidir. Hele o uyandırma masajı! Bu sabah da o masajın etkisiyle rüya aleminden gerçekliğe hızlı bir geçiş yaptım. Hemen ayağa fırladım.

Ben uyurken annem kahvaltayı hazırlamıştı. Masadaki yerimi aldım. Annem kapıdan belirdi. Her gün olduğu gibi yine:

- Eller, dedi.

Bunun **“ellerini yıka”** uyarısı olduğunu biliyordum ama anlamamış gibi ona el salladım. O da gülererek konuşmaya devam etti.

- Hadi, elini yüzünü yıka oğlum, okula geç kalacaksın. dedi. Hemen banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Koşarak gelip yerime geçtim.

Babam da yeni uyanmıştı, banyoya doğru gidiyordu. Beni mutfakta görünce pijamalarıyla gelip bana baktı. Bir kaşı havada, mesaj veren

bakıştı bu. Bir şey anlamadığımı fark edince açıklar gibi bir ses tonuyla:

- **Bismillahirrahmanirrahim**, dedi.

Bunun anlamı **"Yemeğe başlamadan önce böyle söylemelisin"** demektir. Ben de:

- İçimden söylemişim ki, dedim. Güldü.

Kahvaltıdan sonra babamla arabaya bindik. Babam anahtarı yerine sokup çalıştıracaktı ki bu sefer ben arkadan seslendim:

- Bismillahirrahmanirrahim.

Tahmin edeceğimiz üzere bunun anlamı şuydu: **"Arabayı çalıştırırken böyle demelisin."** Babam da gülümseyerek besmele çekti ve arabayı çalıştırdı.

Okul çok uzakta değildi. Yürüsem, belki on beş dakikamı alırdı. Ama babam işe gidiyorken beni de bırakıyordu sabahları. Arabayla birkaç dakikada varılabiliyordu. Evimiz okula çok yakın olduğu için "Nasıl olsa geç kalmam." diye hep zil çalmaya yakın evden çıkardık. Okula da son dakikada varırdım. Yine her zamanki gibi hemen önce vardık.

Arabada vedalaşsak da okula girerken arkam dönük yürüyerek babama el salladım. Bu **"Daha fazla beklemene gerek yok."** demekti. O da bana el sallayıp yavaşça uzaklaştı.

Sınıfa girince gözlerim hemen en yakın arkadaşım Soner'i aradı. Onu göremedim. "Ders başlamadan gelir herhâlde, belki geç kalmıştır." diye düşündüm. Tam o esnada sınıfın kapısı açıldı. Ama içeriye giren Soner yerine öğretmenimizdi. Arkadaşım neden gelmemişti?

İyice meraklanmıştım. Normalde Soner hep vaktinde gelirdi. Hatta servisle geldiği için vaktinden önce sınıfa varırdı. Ama geç kalmak... bu hiç olmamıştı. Yoksa kötü bir şey mi olmuştu?

Kendimi tutamayıp sordum:

- Öğretmenim Soner yok!

- Abdullahcığım, sabah Soner'in annesi aradı, bugün gelemeyecekmiş, diye cevap verdiği öğretmen ve tahtayı silip ders hazırlığına başladı.

"AMA NEDEN?" diye düşündüm. Soner'e ne olmuştu? Hasta mıydı? Bir yere mi gitmesi gerekiyordu? En yakın arkadaşım olmadan bugün nasıl geçecekti? Sorularıma cevap bulmam içinteneffüsü beklemem gerekiyordu.

Rahat Bir Yolculuk

Sonunda ders bittiğinde öğretmenin yanına yaklaştım.

- Öğretmenim Soner neden gelmedi?

- **Abdullahcığım sizin ayrılmaz ikiliydiniz değil mi,** dedi.

Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Başımı **"EVET"** anlamında salladım. O da devam etti.

- Biliyorsundur... Onun bir kuşu varmış.

Başımı yine "evet" anlamında salladım.

- Zümrüt, dedim, muhabbet kuşu.

- **O. Nasıl desem. Bu sabah uyanmamış.**

Anlamaya çalışıyordum. Biraz bekledim.

- Ölmüş mü?

Bu sefer öğretmenim dudaklarını sıkarak başını **"EVET"** anlamında salladı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

-Teşekkür ederim, deyip yerime geçtim.

Bütün gün düşündüm. Şen şakrak ötüp etrafta pırpır uçan Zümrüt... Artık yok muydu? Soner kim bilir ne kadar üzülmüştü... Onun moralini ne yerine getirebilirdi? Acaba onun için ne yapabilirdim? Elimden ne gelirdi?

Bunları düşününce düşününce okul bitti. Çıkışta beni almaya annem geldi. Durgun hâlimi görünce:

- Bu ne hâl, dedi. Hala uykun var herhalde, biraz masaja mı ihtiyacın var yoksa?

Parmaklarını hareket ettirerek yavaşça bana yaklaşıyordu. Biraz gülümsemem de ona karşılık veremedim. Soner'in durumunu anlattım. Düşünceli düşünceli yürümeye devam ettik.

- Onu ziyarete gitmeliyim, dedim.

- Çok iyi olur canım, dedi annem. Baban işten döndüğünde seni bırakabilir. Ben de Soner'in annesiyle konuşurum.

Annem babamı arayıp olan biteni ona da anlattı. İşi bittiğinde gelecekti. Ben de sürekli ne yapabilirim diye düşünüyordum. Kafamda şöyle fikirler uçuşuyordu:

“Ona seveceği bir hediye mi alsam?”

Kitap okumayı çok sever mesela. Ama ne alakası var ki? ‘Al oku, biraz kafanı dağıtırsın’ mı diyeceğim?”

“ONU GÜLDÜRMEYE MI ÇALIŞSAM?”

Şöyle güzel bir şakayla giriş yapsam mesela. Off..... Ne saçmalıyorum ya? Oldu olacak bir de çocuk ağlarken onu gıdıkla Abdullah!”

“Hmm... ‘Daha kötüsü de olabilirdi’ gibi bir konuşma mı yapsam? ‘En büyük derdin bu olsun

Soner. Dünyada ne acılar var?

Üzülecek bu mu kaldı Allah’ını seversen? Şükret haline şükret!’ Evet, sonunda iyice saçmalamaya başladın Abdullah.”

Ne yaparsam yapayım hiçbir şey Zümrüt’ü geri getirmezdi ki.

Babam geldi, sitenin dışında, yolun kenarında bekliyordu. Ben de dışarı çıkıp arabaya doğru yürüdüm. Babam baş parmağıyla arka koltuğu işaret ediyordu. O tarafa doğru baktım ki ne göreyim? **KAFESTE BİR KUŐ.**

Babam, bu kuőun Soner'e bir teselli olabileceğini düşünmüőtü. Gerçekten de iyi bir fikirdi. Çok mutlu olmuőtum. Belki de bu kuő Soner'e gerçekten iyi gelecekti. Ancak bir süre sonra bu fikir bana hiç de doğru gelmeye başladı. İimde bir Őeyler beni rahatsız ediyordu. Sonunda dayanamadım.

- **Baba, bu kuşu ona götürmem.**

- **Neden, diye sordu babam.**

- Zümrüt, Soner'in arkadaőıydı. Ona bu kuşu götürüp 'Zümrüt'ü boş ver bu kuőla arkadaő ol' diyemeyiz

Durdu. Düşündü. Belli ki bunu beklemiyordu.

- Haklısın oğlum. Ben yerine yenisini koyulabilecek bir Şey gibi düşünmüőüm sanırım. Ama arkadaşının yerine yenisini koyamazsın.

Arabayı çalıőtırmadan önce biraz bekledi. O da ne yapılması gerektiğini düşünüyor gibiydi.